

LIVET

i Byretten

DON JUAN

PAA Strøget vandred' op og ned Betjenten høj og bred. Det var Nat. En Kvinde styrted' til ham hen, foruden Hat. Med Graad i Stemmen, bleg om Kind fortalte hun:

— Aftenens Mørke alt bedækkede Jorden, da jeg gik her paa Gaden ganske alene. Da kom en Mand tæt indhyllet i sin Kavaj. Tavs kom han henmod mig, slog sin Arm om mit Liv. Jeg vilde flygte — fast han mig favned'. Jeg raabte, men ingen kom, jeg troede, alt var ude. Da gav med eet min Afsky mig dobbelt Magt og dobbelt Styrke, rasende og fortvivlet sled jeg mig fra ham, aa, det Afskum, den Bandit, hans Dragt var sort som Natten, og sort var ogsaa Hatten.

Betjenten trøstede' Kvinden og sagde: „O, stol paa mig, o Kvinde, jeg hævn skal din Ære, tro du kun mig, jeg hviler ej, før fundet er den Gadehaj“.

Af denne Haj vi giver nu et Kontrafej:

Han snøfter, naar en Kvinde nærmer sig, han har en Næse som en Støver. Han skatter Kvinden mer' end alt, mer' end Mad og Drikke, ja mer' end Luften, som han aander. Han spøger uden Blu med alt, som helligt er. Ved kun at elske een han mener Uret mod de andre at begaa, derfor hans Hjerte maa for alle slaa.

Han nærmer sig hver Pigelille, og med forførerisk Smiger han taler hende til. Han priser hendes straalende Øjne og hendes Hænder, yndige og bløde, priser hendes Læber saa rosenrøde og Munden saa honningsød. Som Kavalier af Stand og Ære han taaler ej, at denne Skønhed, for hvem hans Hjerte brænder, falde skal i andres plumpe Hænder. Han frister og lokker, og skjult bag Løvet's Grene han klapper hendes Kind.

Han: Her er vi ene,
her skal Elskovs Gud
os gmt forene.

Hun: O, lad mig gaa, o, lad mig være.

Han: O, søde, lille, flygt nu ej. Kom o, kom, du søde.

Hun vakler hid og did, et Bytte for den søde Tvivl. Hun vil og vil dog ikke og vil dog nok tilsidst.

O vé dig Pigelil, for sent forstod du, at bag Galanteriet var ikkun Kulde, bag Ordene et Hjerte ej — kort sagt, at Fyren var en Gadehaj. Nu Taaren væder dine Kinder, og Klage lyder fra din Læbe. Din Lod bør mane andre til Forsigtighed.

O, fly den Falskes Spor,
og lyt ej til hans Røst.

Kun Svig paa Læben bør
og Falskhed i hans Bryst.

Betjenten skrev Rapport, og en Stopper er sat — for Fyrens frække Sport, ved Dag og ved Nat. Thi Straffens Time slaar, for Retten nu han staar, fortrudt han har sin Brøde, men af han maa med Bøde, for Dommer Berthelsen er vred, og Sillemann skam med. Taksten for at rende efter andre Folkses Koner — er to Hundred' Kroner.

(Da Dommen forkyndes, staar Flammer op af Jorden, og under Tordenbrag lyder fra Dybet et Kor af Stemmer).

Det er de forladte og skuffede Kvinder, som synger:

Haardere Straf dig venter,
Pine og navnløs Kval.

Medlidenhed ej vi kender
med saadan en Gadehval.